

РЕШЕНИЕ

№ 2498

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10927** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], подадена чрез пълномощника адвокат И. И., срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лева, причинени от незаконосъобразно Наказателно постановление №4/15.08.2018г. издадено от директора на Областно пътно управление – С. при АПИ.

С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на подаване на исковата молба 06.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът [фирма] претендира имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения по нахд №17489/2018г. по описа на Софийски районен съд (СРС) и кнахд №3883/2019г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) – по 300 лева за всяка инстанция. Ищецът претендира разноски за настоящото производство по представен списък.

Ответникът Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. Н., в писмен отговор на исковата молба оспорва иска по основание и размер иска. Счита, че направените разноски за адвокатско

възнаграждение не са доказани с надлежните писмени доказателства. Сочи, че делото пред АССГ е образувано по касационна жалба на АПИ, поради което разносните за адвокатско възнаграждение на ищеца не са били наложителни. Прави възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения.

Прокурорът дава заключение за допустимост и основателност на иска.

СЪДЪТ приема иска за процесуално допустим. Разгледан по същество, искът е основателен.

Установени факти:

Относителите към спора факти се установяват от приетите писмени доказателства и от приложените към настоящото дело нахд №17489/2018г. по описа на СРС и кнахд №3883/2019г. по описа на АССГ .

С Наказателно постановление №4/15.08.2018г. издадено от директора на Областно пътно управление – С. при АПИ, на ищеца е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл. 26, ал.2, т.1, б. “б” и „в“ от Закона за пътищата (ЗП).

С Решение от 01.03.2019г. на Софийски районен съд по нахд №17489/2018 г. наказателното постановление е отменено. В съдебното производство пред СРС ищецът е бил представляван от адвокат И. И. въз основа на представено пълномощно и Договор за правна защита и съдействие №25/21.01.2019г., сключен на утвърдена бланка на Адвокатска колегия – С., серия А, бланков №0369105 от 01.08.2018г. Предметът на представения договор за правна защита и съдействие е изрично определен като процесуално представителство във връзка с обжалване на Наказателно постановление №4/15.08.2018г. Договорено е възнаграждение от 400 лева, платено в брой при подписване на договора, който служи като разписка между страните.

Решението на СРС е обжалвано от АПИ с касационна жалба пред АССГ. С Решение №4060 от 14.06.2019г. на АССГ по кнахд №3883/2019г. решението на СРС е оставено в сила, с което издаденото НП е окончателно отменено. В производството пред АССГ ищецът се е представлявал от адвокат И. И. въз основа на представено пълномощно и Договор за правна защита и съдействие, сключен на 13.05.2019г. Предметът на представения договор за правна защита и съдействие е изрично определен като процесуално представителство по кнахд №3883/2019г. по описа на АССГ. Договорено е възнаграждение от 400 лева, платено в брой при подписване на договора, който служи като разписка между страните.

Правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съгласно т.1 от Тълкувателно постановление/ТП/ №2/2014г. от 19.05.2015г. на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноси в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна

компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на иска:

Относно главния иск:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2/вреда от такъв административен акт, действие, бездействие; 3/причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Налице е първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

По делото безспорно се установиха причинени имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалване на наказателното постановление. Безспорно е, че ищецът се е представлявал пред двете съдебни инстанции от адвокат. Договорът за правна защита и съдействие, представен пред касационната инстанция, не е сключен в утвърдения образец от прономерован кочан и няма характер на първичен счетоводен документ. Той обаче се ползва с доказателствената сила на частен документ, който удостоверява извършеното плащане между страните, съгласно чл.180 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим във връзка с чл.144 от АПК, а неговата доказателствена сила се преценява с оглед на всички обстоятелства по делото - чл.178, ал.2 от ГПК. По касационното производство пред АССГ, както и по настоящото дело, не са представени доказателства, които да установят обратния отрицателен факт – че възнаграждението не е реално заплатено. Частният документ не е оспорен от ответника по реда на чл.193 от ГПК. При липса на други доказателства и обстоятелства, които да разколебават доказателствената сила на частния документ, съдът приема, че плащането е реално извършено и удостоверено с разписка между страните, следователно причинените имуществени вреди са доказани.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски

възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Ergo, налице са и втората, и третата предпоставка от фактическия състав на отговорността на държавата по ЗОДОВ. Обстоятелството, че производството пред касационната съдебна инстанция е образувано по жалба на ответника, не разрушава причинно-следствената връзка между незаконосъобразното наказателно постановление и вредите. Напротив, именно поради подадената неоснователна касационна жалба ищецът е бил принуден да организира защитата си и да потърси правно съдействие.

Неоснователно е възражението за прекомерност на претендираните адвокатски възнаграждения. Както се установява от представените договори за правна защита и съдействие, действително заплатеното адвокатско възнаграждение е в по-висок размер от претендираното в настоящото производство. Ищецът е съобразил исковата си претенция с минималния размер от 300 лева за процесуално представителство по дела от административнонаказателен характер, установен с чл.18, ал.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Претенцията за имуществени вреди в размер на 600 лева е основателна и доказана по размер и следва да бъде уважена.

Относно съединения акцесорен иск за лихва за забава:

Съгласно Тълкувателно решение №3/2004 год. на ВКС вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт, респективно от този момент започва да тече погасителна давност и се дължи мораторна лихва.

Съдът обаче е обвързан от петитума на исковата молба, в която мораторната лихва се претендира считано от датата на предявяване на иска, поради което не може да се произнесе за по-ранен период на дължимост на лихвата.

С оглед основателността на главния иск, съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен така, както е предявен, считано от датата на подаване на исковата молба 06.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Разноски:

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени изцяло направените по делото разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение в общ размер на 325 лева.

Ищецът е внесъл допълнително държавна такса от 10 лева, която не е дължима, поради което тази сума не може да бъде поставена в тежест на ответника, а подлежи на възстановяване от съда при поискване от ищеца.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, II отделение, 38. състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на [фирма] обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 (шестстотин) лева заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на [фирма] разноси по настоящото дело в размер на 325 (триста двадесет и пет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: